

KOMOLY ERŐFESZÍTÉSRE VAN SZÜKSÉG

Krisztus megbízott szolgálóinak a Lélek hatalmával kell bizonyágot tenni vezetőjükről. Minden igyekezetüket jellemezze a Megváltó bűnösök megmentése utáni vágya. Vegyük át a Jézustól jövő kegyelemteljes meghívást, s hangoztassuk az egész világon: „Aki kívánja az élet vizét, igyék ingyen.” (Jelenések 22:17.) A gyülekezetnek hívogatni kell: Jöjj el. Vessük be Krisztus oldalán a gyülekezet minden erejét. Krisztus követői egyesült, erős igyekezettel hívják föl a világ figyelmét a Biblia gyorsan beteljesedő jövendöléseire. A hitetlenség, valamint a lélek halhatatlansága tanításának számos válfaja egyre erősebben veti meg a lábát a világon. A nagy világosságban részesültek hidegek, és hűtlenek legyenek talán? {9T 43.1}

A nyomorúság idejének közvetlen küszöbén, és nem is álmodott nehézségek előtt állunk. A mélység hatalma háborúba vezeti az embereket a menny ellen. Emberek szövetkeznek Sátán eszközeivel Isten törvényének hatástalanítására. A föld lakosai gyorsan válnak olyanná, mint Noé napjainak emberei, akiket elsöpört az özönvíz, és mint Sodoma lakosai, akiket a mennyből alászállt tűz emésztett meg. Sátáni hatalmasságok tevékenykednek, s elterelik a figyelmet az örök valóságokról. Az ellenség úgy intézi a dolgokat, hogy megfeleljenek céljainak. A férfiak és nők gondolatait a világi ügyek, játékok és a napi divat köti le. Szórakozás és haszontalan olvasmányok ködösítik ítélőképességüket. Hosszú sorok róják az örök romlásba vezető széles utat. Az erőszakkal, kicsapongással és részegséggel teli világ a maga oldalára téríti az egyházat. Az igazság mértékét – Isten törvényét – hatályon kívülre hirdetik. {9T 43.2}

Ma, a mindent elsöpítő bűnözés idején, a minden élet forrásából eredő új életnek kell birtokba venni azokat, kiknek szíve Isten szeretetével teljes. Menjenek, és nagy hatalommal hirdessék a megfeszített és föltámadt Üdvözítő üzenetét. Buzgón és fáradhatatlanul törekedjenek a lelkek megmentésére. Példájuk tegyen mély benyomást a jóra a körülöttük élő emberek körében. Tekintsenek veszteségnek mindent, kivéve Urunk Jézus Krisztus ismeretének kiválóságát. {9T 44.1}

Adjuk át magunkat a mélységes komolyságnak. Ébresszük fáradhatatlan tevékenységre szunnyadó erőnket. Megszentelt életű munkások menjenek, tisztítsák meg a király országútját, és új területeken arassanak győzelmet. Testvéreim, testvérnőim, nem fáj a szívetek, hogy naponta emberek szállnak sírjukba figyelmeztetés nélkül, megmentetlenül, mit sem tudva szükségükről az örök életre; hogy a világnak nemsokára az Úr elé kell állnia áthágott törvénye fölött? A mennyei angyalok csodálkoznak, hogy akik évek óta ismerik az igazságot, nem vitték, nem viszik el az igazság fátylóját a föld sötét helyeire. {9T 44.2}

A megváltáshoz szükséges végtelen áldozat mutatja, hogy a bűn rémségesen rossz. Isten kitörölhetette volna a teremtésnek ezt az undorító foltját, ha a bűnöst egyszerűen elsöpörte volna a föld színéről. De „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta oda; hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3: 16.) Miért nem törekszünk hát jobban? Miért tétlenek oly sokan? Akik vallják, hogy szeretik Istent, miért nem igyekeznek fölvilágosítani szomszédjaikat és ismerőseiket, hogy ne vegyék semmibe, többé a nagyszerű mentést? {9T 44.3}

A részvét hiánya

A mai hitvalló mindig lehetőséget talál, hogy Istenért tevékenykedjék. Amerre jár, jó illatot hordoz magával. Egészséges légkör veszi körül. Jól rendezett életének és istenfélő társalgásának szépsége hitet, reményt és bátorságot kelt másokban. A keresztények körében félelmetes hiányát látjuk a veszendő lelkek iránti részvétnek, melyet pedig érezniük kellene. Ha szívünk nem dobban együtt Krisztus szívével, hogyan érthetjük meg a munka szentségét és fontosságát, melyet a következő szavakkal bízott ránk: „Vigyázzatok a lelkekre, mert számot kell adnotok róluk?” Emlegetjük a keresztény lélekmentést, de átérezzük-e Krisztus gyöngéd szívének emberek üdvössége utáni vágyát? {9T 45.1}

Az Üdvözítő fáradhatatlan munkálkodott. Nem mérte órával munkáját. Idejét, szívét, erejét az emberek javára fordította. Egész napokat szentelt tevékenységre, egész éjszakákat töltött imával, hogy elég erős legyen szembeállni körmönfont ellenfelével, annak összes ámító cselekedete terén, s végezni az emberek fölemelésének és visszaállításának munkáját. {9T 45.2}

Aki szereti Istent, nem méri munkáját nyolc órás rendszerrel; mindig dolgozik, sosincs szolgálaton kívül. Jót tesz, ha alkalom kínálkozik. Mindenhol, mindenkor alkalmat talál Istenért fáradozni. Édes illatot hordoz magával, bárhol legyen is. Épületes, áldásos légkör veszi körül lelkét. Jól rendezett élete és istenfélő magaviselete hitet, reménységet és bátorságot ihlet másokban {9T 45.3}

A szív hittérítőire van szükség. A neki-neki rugaszkodó igyekezet alig használ valamit. Hívjuk föl az emberek figyelmét. Vegyük nagyon komolyan a dolgot. {9T 45.4}

A lélekmentést támadó hadviseléssel vigyük előre az ellenállás, veszélyek, veszteség és emberi szenvedés közepette. Valamelyik csatában, amikor a támadó erők ezredeit visszaverte az ellenség, a sereg visszavonulásakor a zászlós helyén maradt. A százados kiáltott neki, hogy hozza hátra a zászlót, de a zászlós visszakiáltott: A katonákat hozza a zászlóhoz. Ez a föladat hárul minden hű zászlóvivőre. Hívja a zászlóhoz az embereket. Az Úr teljes szívünket kéri. Mindnyájan tudjuk, hogy sok keresztény bűne, hogy hiányzik belőlük a bátorság és erő, hogy magukat és társaikat előre hozzák a zászlóhoz. {9T 45.5}

Mindenünnen hangzik a macedóniai kiáltás: Gyertek át és segítetek rajtunk! Isten területeket nyitott meg, s ha az emberi eszközök együttműködnének az isteni eszközökkel, sokakat megnyernének az igazságnak. Isten hitvalló népe azonban alszik rábízott munkája fölött, s az Úr üzenetet üzenet után küldött, hogy fölrázza népünket, tegyenek valamit, s most tegyék. Ámde a fölhívására, hogy kit küldjek el? – csak kevesen felelték: „Itt vagyok én, küldj el engem.” {9T 46.1}

Ha a gyülekezet letörli nevééről a lustaság és hanyagság szégyenét, az Úr Lelke nyilvánul majd meg kegyesen rajta. Isten hatalma nyilvánvaló lesz. A gyülekezet látni fogja a seregek Urának gondviselő tevékenységét. Az igazság világossága tiszta, erős sugarakban tör majd elő, s akár az apostolok idején, sok lélek fordul a hamisságtól az igazsághoz. Az Úr dicsősége világítja majd be a földet. {9T 46.2}

A mennyei angyalok régóta várják, hogy az emberi eszközök – a gyülekezet tagjai – együttműködjenek velük. Rátok várnak. A mező olyan nagy, a terv oly átfogó, hogy szolgálatra késztet minden megszentelt szívet, az isteni hatalom eszközeként. {9T 46.3}

A mélység hatalma is tevékeny. Míg Isten kegyelmi művének eszközei megszentelt életű emberként dolgoznak, Sátán is munkába állítja eszközeit. Alattvalójává tesz mindenkit, aki elfogadja ellenőrzését. Sok úr lesz, és sok isten. Fölharsan majd a kiáltás: Krisztus itt van, Krisztus ott van! Mindenhol Sátán mély csapdái látszanak majd, hogy eltereljék a férfiak és nők figyelmét jelen kötelességükről. Jelek és csodák történnek. De a hit föl fogja ismerni ebben a nagy és félelmetes jövőt, és az Isten népére váró diadalog előhírnökét. {9T 47.1}

Munkálkodjatok, Ó, munkálkodjatok! Függesztétek tekinteteket az örökkévalóságra. Ne feledjétek, hogy meg kell szentelnetek minden erőteteket. Nagy munka vár ránk. Őszinte ajkakra szálljon az ima: „Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket: világosítsa meg az ő orcáját rajtunk, hogy megismerjék a földön a te utjaidat, s minden népek között a te szabadításodat.” (Zsoltár 67:2,3.) {9T 47.2}

Akik csak korlátolt mértékben ugyan, de megértik, mit jelent számukra és embertársaiknak a megváltás, hittel járnak majd, s bizonyos mértékig megértik az emberiség roppant szükségletét. szívéük szájalommal telik el, mikor látják világunkban a széleskörű nyomorúságot, a sokaságok nyomorúságát, akik a rémítő kárhozát árnyékában élnek, melyhez képest a testi szenvedés semmivé törpül. {9T 47.3}

A gyülekezet tagjai ne feledjék, hogy a gyülekezet névsorán szereplésük nem menti meg őket. El kell nyerniük Isten jóváhagyását; hogy olyan munkások ők, akiknek nem kell szégyenkezniük. Napról napra építsék jellemüket Krisztus utasításai szerint. Lakozzanak őbenne, s szüntelen gyakorolják belé vetett hitüket. Így növekednek meglelt emberré Krisztus teljességének mértékében; egészséges, derűs, hálaadó keresztényekké, akiket Isten tisztább, egyre tisztább világosságra vezet. Ha nem ez a tapasztalatuk, azok között lesznek, akiknek hangja keserű siránkozással fog fölszállni. „Az aratás elmúlt, a nyár véget ért, de lelkem nem menekült meg. Miért is nem menekültem az erősséghez? Miért játszottam lelkem üdvösségével, miért vetettem meg a kegyelem Lelkét?” {9T 48.1}

„Közel van Úr napja, közel bizony, hamarosan elérkezik.” (Sofóniás 1:4.) Viseljük az evangélium saruját, hogy bármely pillanatban menetre készen álljunk. Minden óra, minden perc értékes. Nincs időnk önző, bűnös kielégülésre. Körülöttünk mindenfelé lelkek pusztulnak el bűneikben. Minden nap irányítsuk az embereket Isten Bárányához, aki elveszi a világ bűnét. {9T 48.2}

„Álljatok készen, mert az Emberfia abban az órában jön, amikor nem is gondoljátok.” Ne térjeteك nyugovóra, míg be nem vallottátok bűneiteket. Így tettünk 1844-ben, mikor az Úr eljövetelére vártunk. Közelebb állunk ma a fontos eseményhez, mint amikor hinni kezdtünk. Azért ti is álljatok készen, reggel, este és délben, hogy mikor elhangzik a kiáltás: „Jön a vőlegény, menjetek ki elébe!” álomból riadva is megigazított, és égő lámpával köszönthessétek. {9T 48.3}